

Kremlin palatsin bunkkerisaliin oli kokoontunut lääkäriryhmän lisäksi asiantuntijoita eri aloilta, myös armeijasta. Vain lääkärit tiesivät, mistä kokoontumisessa oli kysymys. Heidät oli määrätty jäämään palatsiin niin pitkäksi aikaa kuin tarve vaatii.

Yhteydenpito ulkomaailmaan oli lääkäreiltä kielletty, minkä seurauksena heidän oli pitänyt luovuttaa puhelimet palatsin turvamiehelle.

Tilaisuuteen osallistujat olivat hermostuneita. Heidän keskuudessaan oli levinnyt huhu, että Gustin määräisi ohjusiskun Eurooppaan. Heidän huoliaan helpotti kuitenkin se, että paikalla olleista armeijan edustajista korkea-arvoisin oli eversti. Näytti siltä, ettei kokous liittynyt rauhan turvaamiseen Ukrainassa.

Gustinin astuessa saliin läsnäolijat nousivat seisomaan. Presidentti istuutui ja luki papereistaan kiinnittämättä huomiotaan läsnäolijoihin.

– Teidän tehtävänne on lähteä välittömästi erikoisoperaatioon Kouteroon, Gustin sanoi kuin olisi pitänyt kouluesitelmää. – Koutero sijaitsee parikymmentä kilometriä Suomen rajasta, lähellä Vienanmeren pohjukkaa. Paikallisia viranomaisia on

informoitu tulostanne. He ovat vastassa ja auttavat kaikin mahdollisin tavoin.

Gustin katseli osallistujia ensimmäistä kertaa tarkemmin, ennen kuin jatkoi.

– Operaatiota johtaa henkilökohtainen ylilääkäriini Fedor Magfutsi.

Magfutsi, joka istui etummaisessa penkkirivissä, nousi seisomaan ja kääntyi katsomaan taakseen. Hän hymyili väkinäisesti.

– Hän on vastuussa suoraan minulle, Gustin jatkoi. – Tiedätte, mitä se tarkoittaa. Hän kertoo, mitä jokaisen on tehtävä. Saattaa olla, että osa joutuu haravoimaan laajempaa aluetta. Suomen puolelle saa mennä vain Magfutsin luvalla. Ette lepää ettekä nuku, ennen kuin erikoisoperaatio on suoritettu. Helikopterit odottavat jo. Menkää. Älkääkä tuoko huonoja uutisia. Mitä te vielä istutte? Vauhtia, juoskaa!

Sali tyhjeni ja Gustin jäi yksin pöydän taakse. Hän naputteli kynällä pöydän kantta.

Aika kului tuskallisen hitaasti, mutta viimein Gustin sai tiedon, että lääkärit olivat palaamassa Kremliin. Ylilääkäri Magfutsi oli helikopterin puhelimesta soittanut ja kertonut tärkeästä löydöstä.

Lääkäreiden päästyä Kremlin muurien sisäpuolelle, heidät pysäytettiin palatsin ulko-ovelle. Igor ilmoitti, että vain Magfutsi pääsee tapaamaan presidenttiä. Muut operaatio Kouteroon osallistuneet lääkärit joutuivat karanteeniin.

Igor avasi Gustinin työhuoneen oven ja osoitti paikan, missä Magfutsin oli seistävä. Huoneen toisella puolella Gustin istui kirjoituspöydän äärellä ja näytti kirjoittavan.

– No mitä? Gustin ärähti, aivan kuin asia olisi ollut hänelle yhäentekevä. Hän suunnitteli paperille lentokonetta.

Magfutsi tunsu olonsa epävarmaksi.

– Herra presidentti, me onnistuimme. löysimme sen, mitä etsimme.

Gustin nosti katseensa. Hänen silmänsä olivat pistävät.

– Asiaan, hän ärähti. – Minulla on kiirettä.

– Herra presidentti, tässä on kansio lappalaisesta loitsijasta, Magfutsi sanoi arasti ja nosti kädessään olevan kansion silmiensä tasalle.

– Hyvä juttu, Gustin täräytti myrkyllisesti ja jatkoi. – Teille

– Kansio löytyi kaupungin arkistosta, Magfutsi jatkoi nieleskellen palaa kurkustaan. – Diagnoosi oli sellainen kuin muistin. Sergei Ivanovits, lääkäri, josta kerroin, teki huolelliset

muistiinpanot. Luen niistä sen osan, jonka avulla pääsemme eteenpäin.

Ylilääkäri selasi kansiota.

– Istukaa, Gustin sanoi ja osoitti kädellään tuolia, joka oli viiden metrin päässä hänestä. – En jaksa katsella sähläämistä. Mielen tyyneys pitää pystyä säilyttämään.

Kun Magfutsi oli istuutunut, hän luki kansioista ottamastaan haalistuneesta paperista.

– Sergei Ivanovits kirjoittaa seuraavasti. Potilas Aabel Kaininpoika kertoi, etteivät sarvet häntä huoleta. Isä oli hänelle kertonut, mitä oli kuullut isältään ja tämä isältään. Poronsarviin on vastalääke. Sarvet lähtevät, kun kylpee poron kuseessa. Lisäksi pitää upottaa pää poron kuseen kolme kertaa. Pään pitää olla kuseessa niin kauan kuin pystyy pidättämään hengitystään. Potilas kertoi, ettei hän aio kylpeä kuseessa heti. Hän haluaa ensin tietää, onko sarvista mitään käytännön hyötyä. Yksi sarvi alapäässä ja kaksi päässä olisi kuulema kokeilemisen arvoista. Hulluja Suomen lappalaiset. Heidät pitäisi estää tulemasta Venäjälle. Ei voi tietää, vaikka sarvitauti tarttuisi. Satiaiset ovat väestössä lisääntyneet. Siihen Sergei Ivanovitsin kirjoitus päättyy.

Magfutsi huomasi Gustinin tulipunaiset kasvot ja lisäsi kiireesti.

– Alle tosin on raapustettu jotain, mutta emme saa siitä selvää.

Käsiala ei ole Sergei Ivanovitsin. Eikä kirjoitus ole venäjää.

Ylilääkäri mietti hetken.

– Saattaa olla, että teksti on saamea, Suomen lappalaisten kieltä. Koetamme parhaillaan löytää saamen kieltä osaavan tulkin. Mutta en usko tekstin olevan tärkeää. Se saattaa olla jokin Aabel Kaininpojan raaputus.

Gustin katsoi ylilääkäreä epäuskoisesti, sulatellen kuulemaansa.

– Mitä helvettiä! Pitäisikö minun muka kylpeä poron kusessa? Ette voi esittää sellaista tosissanne.

– Kerron lääkärinä vain sen, mitä saimme selville, Magfutsi sanoi hätäisesti. – Lääketieteellisesti näen, että poronsarviuutteen vasta-aine on hyvin todennäköisesti saman eläimen virtsa. Ainesosat kumoavat toistensa vaikutuksen.

Ylilääkäri katsoi presidenttiä niin lääkärimäisen totisesti kuin pystyi.

– Virtsa on yhtä luonnollinen aine kuin vesi, siis medikaalisesti.

Gustin oli pitkän aikaa hiljaa. Hän kokeili punertavia laikkuja otsassaan ja totesi alistuneesti.

– Onko teillä poron kusta?

Ylilääkäri huoautti helpottuneesti, kun päästiin eteenpäin eikä Siperia enää uhannut.

– Kusi on tulossa, hän selitti innoissaan. – Kusen saamisessa oli tosin teknisiä haasteita. Sadat viranomaiset ja sotilaat ovat sitä keräämässä. Kusi toimitetaan heti Kremliin, kun tarvittava määrä on kasassa. Laskin tarpeen tarkasti. Tarvitaan pieni amme, johon juuri ja juuri mahtuu siten, että pään saa työnnettyä ku...

nesteeseen. Pitää tietysti vielä ottaa huomioon myös herra presidentin tilavuus, joten ammetta ei tarvitse saada täyteen.

Poron kusta on nimittäin vaikea saada näin nopeasti. Kaksi ryhmää meni rajan yli Suomen Lappiin ostamaan.

Gustin huitaisi kärsimättömänä kättään.

– Riittää. Ilmoittakaa, kun lasti on saapunut.

Magfutsi nyökkäsi käsillään tyytyväisesti elehtien.

– Ilmoitan heti, kun saan tiedon. Tieto tosin tulee vähän kiertotietä, kun minulla ei ole omaa puhelinta.

Gustin painoi sisäpuhelimen nappia.

– Igor, anna Magfutsille puhelin takaisin. Ei muille lääkäreille. Varmista, etteivät muut pääse Kremlistä. Minulla on heille mieluisia uutisia. Tule tänne, kun olet antanut puhelimen ylilääkärille.

Gustin nosti katseensa.

– Menkää hoitamaan kusihomma.

Fedor Magfutsi pomppasi seisomaan ja kumarsi syvään.

– Kiitos, tarkoitan, kyllä menen, herra presidentti.